



ת"פ 53860/09/14 - מדינת ישראל נגד טימור דודובייב, איליה זייצ'נקו

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 53860-09-14 מדינת ישראל נ' דודובייב ואח'

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה	מדינת ישראל
	נגד
הנאשמים	1. טימור דודובייב 2. איליה זייצ'נקו

גזר דין

הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בהחזקת נשק ותחמושת ללא רשות, בניגוד לסעיף 144(א) רישא בחוק העונשין - התשל"ז 1977.

בהתאם לכתב האישום בו הודו הנאשמים, ביום 16.9.14 בסמוך לשעה 16:00, החזיקו הנאשמים בביתו של נאשם 2 לבנת חבלה במשקל של כ-340 ג', מוסלקת בתוך אדנית.

יצוין כי הנאשמים הודו בכתב האישום שהוגש כנגדם לאחר שניהלו הליך הוכחות במסגרתו טענו תחילה כי עסקינן בחלק של נשק ולא בנשק עצמו. עם זאת, לקראת סיום פרשת ההגנה חזרו בהם מטענתם זו והודו בכתב האישום ללא הסדר לעונש.

במסגרת ההסדר הצהירו הצדדים כי נאשם 1 הוא שהביא את לבנת החבלה לביתו של נאשם 2, וכן הוסכם כי הלבנה מיוצרת במשקל של 530 ג'. קרי, הלבנה שנתפסה אינה לבנה שלמה.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טען למתחם עונש הולם אשר נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר. נטען כי במעשיהם פגעו הנאשמים בשלום הציבור, שכן עסקינן בלבנת חבלה המהווה חלק ממטען חבלה. נטען כי נשק זה הינו נשק התקפי אשר אינו מוחזק לצורך הגנה עצמית, כי שימוש בלבנת חבלה עלול להביא להרג ללא הבחנה, וכי לא אחת חפים מפשע משלמים בחייהם עקב השימוש בנשק זה.

כן נטען כי הגם שהנאשמים לא החזיקו במטען חבלה מושלם, הרי שהם החזיקו בחלק העיקרי שבמטען החבלה. עוד נטען, כי הענישה הנוהגת אינה משקפת את הענישה הראויה, וכי בשנים האחרונות חלה החמרה בפסיקה, במיוחד מאחר שהחזקה במטעני חבלה הפכה לנפוצה יותר.



ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי הסיבה בגינה החזיקו הנאשמים בלבנת החבלה נותרה עלומה, וכי אף שהנאשמים מביעים חרטה על מעורבותם, הרי שהם אינם משתפים באשר לגורמים להחזקת הלבנה. עוד נטען כי שירות המבחן התייחס אך לאינטרסים האישיים של הנאשמים, והמלצתו אינה עולה בקנה אחד עם הפסיקה.

בסופו של יום עתרה המאשימה להטיל על הנאשמים עונש בחלק התחתון של המתחם, אף כי לא ברף התחתון, וכן מאסר על תנאי וקנס.

טעוני הנאשמים

ב"כ נאשם 1 עמדה על כך שתסקיר שירות המבחן מלמד כי הסיכון הנשקף מהנאשם נמוך ביותר. נטען כי הנאשם טעה בשיקול דעתו כאשר לא החזיר את הלבנה אותה מצא למשטרה או לצבא, כי לא מוטלת עליו חובה להסביר מדוע עשה זאת, ובפועל החזיק החזקה פסיבית ללא מטרה.

ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה בה נקבע כי לא נכון לאסור אנשים נורמטיביים ולחזק בכך נטיות אנטי-חברתיות. ברוח זו טענה כי הנאשם אינו חלק מהמעגל העברייני, ושליחתו למאסר לא תשרת את האינטרס הציבורי. מאסרו עלול להביא לפגיעה אנושה במשפחתו הצעירה ובנאשם עצמו. ביקשה להחמיר עם הנאשם מעבר להמלצת שירות המבחן ולהטיל עליו עונש של מאסר בעבודות שירות, אולם לא מאסר ממש.

ב"כ נאשם 2 טענה כי החזקת הנשק בגינה הורשע הנאשם מצויה במדרג נמוך, וכי עקב כך אכן שוחרר הנאשם ממעצר באופן מיידי עם הגשת כתב האישום, ולאחר כ-5 חודשים הוקלו התנאים המגבילים בהם היה מצוי.

נטען כי טעוני המאשימה אשר לקיומה של תופעת החזקת מטעני חבלה בפתח תקווה, לא נתמכו בבדל ראיה.

ב"כ הנאשם עמדה על כך שלעדות מומחה התביעה בפניי, הלבנה שנתפסה הינה חלק שאינו שלם, וכי היא אינה יכולה להתפוצץ מעצמה. כן עמדה על הנסיבות המקלות, ובכלל זה על הנזק הכלכלי הקשה אותו ספג הנאשם כתוצאה מהגשת כתב האישום כנגדו, וכך גם משפחתו.

נטען כי ההליך המשפטי היווה גורם מרתיע, שכן הנאשם הינו אדם נורמטיבי, ולהתרשמות שירות המבחן הסיכון להישנות התנהגות שולית הינו נמוך.

עוד נטען, כי הנאשם פעל מתוך שיקול דעת לקוי, ואולם לא הוא שמצא את הלבנה. ההחזקה לא נעשתה לצורך הגנה עצמית ולא בשל סכסוך, אלא נבעה מטיפשות ומהפעלת שיקול דעת לקוי.

ב"כ הנאשם הגישה פסיקה מרובה לתמיכה בעתירתה, וביקשה לאמץ את המלצות שירות המבחן, תוך התחשבות במכלול הנסיבות.

לנאשמים ניתנה הזדמנות לומר את דבריהם בטרם גזירת הדין, ואולם נאשם 1 בחר שלא לומר דבר. נאשם 2 עמד על כך שזוהי הסתבכותו הראשונה, ולדבריו לא ישוב לבתי המשפט, בין היתר בהינתן אחריותו למשפחתו ורצונו להמשיך ולעבוד.

דין והכרעה



הנאשמים הורשעו בהחזקת לבנת חבלה, הרשעה בעבירה לפי סעיף 144(א) רישא, אשר העונש המצוי לצידה הינו 7 שנות מאסר.

כאמור, תחילה התנהל הליך הוכחות בנסיין של ההגנה לשכנע כי עסקינן בחלק של הנשק בלבד, ואולם בסופו של יום הודו הנאשמים בכתב האישום כפי שהוא. בהקשר זה יצוין כי סעיף 144(ג) מגדיר נשק ככלי המסוגל לירות כדור, פצצה או כיוצא באלה, אשר בכוחם להמית, וכן חלק מכלי זה.

בבש"פ 7511/03 בעניין פס ואחרים, עמדהכב' השופטת בייניש (כתוארה אז), על כך שלבנות חבלה הן נשק מסוכן, וכי השימוש בהן עלול להיות הרה אסון. הוטעם כי אין נפקא מינה לעניין סעיף החיקוק אם מדובר בחומר נפיץ שהוא נשק שלם או רק חלק ממנו. כן צוין כי בהיעדר הסבר לתכלית אשר לשמה החזיקו העוררים באותו עניין בלבנות החבלה, עומדת חזקת המסוכנות בעינה.

בית המשפט העליון קבע כי מידת העונש המוטל בגין עבירות נשק מושפעת מפוטנציאל הסיכון הרב הטמון בנשק המוחזק שלא כדין, וכי בין היתר על בית המשפט להתחשב בהקשר זה בסוג הנשק המוחזק שלא כדין, בכמותו ובתכלית לשמה הוא מוחזק.

הוטעם כי -

"כאשר מדובר בנשק שעל פי טיבו אינו מיועד להגנה עצמית, וכל כולו נשק התקפי רב עוצמה אשר השימוש בו יכול להביא להרג ללא הבחנה, יש בעבירת ההחזקה והנשיאה של אותו נשק חומרה מיוחדת".

באשר לטענת הנאשמים בפני כי לבנת החבלה שנתפסה היתה ללא נפץ ולפיכך לא יכולה להתפוצץ, ענה על כך בית המשפט בענין **פס**, בקובעו כי חומר נפץ מרסק מהסוג שנתפס אצל הנאשמים -

"מקים על פי ניסיון החיים הנחה עובדתית כי אכן נועד למטרות התקפיות. העובדה כי ללבנות החבלה לא הוצמד נפץ אינה מפחיתה מאופיין המסוכן. אין ספק כי על נקלה היה החומר שמצוי בלבנות החבלה יכול להפוך למטענים רבי עוצמה, שכן החיבור לנפץ ניתן לביצוע קל ומייד".

באותו ענין התחשב בית המשפט בנסיבותיהם האישיות הקשות של המשיבים, אשר הורשעו בהחזקת 8 לבנות חבלה שנגנבו מצה"ל ולא סיפקו הסבר למטרת ההחזקה. מבלי למצות את הדין עמם השית עליהם בית המשפט העליון 24 חודשי מאסר, תוך שהוא מצוין כי החמרה נוספת ברף הענישה בעבירות מסוג זה, היא בלתי נמנעת וכי ראוי להחמיר בעונשו של מי שמחזיק חומר חבלה ונשק אשר עלול לשמש למעשי הרג ולגזר עונש שיהיה בו כדי להרתיע.

בב"ש 625/82 בעניין אבו מור, המשמש כפסק דין מנחה בכל הנוגע לסיווג החזקה בנשק, נקבעו קטגוריות שונות, ובהן החזקת נשק לשם ביצוע מעשים המיועדים לפגוע בביטחון המדינה או הציבור, החזקת נשק לשם ביצוע עבירה פלילית ספציפית, החזקת נשק לעת מצוא ועוד. אם נבחן את המקרה שבפני בהתאם לקטגוריות אלו, הרי שלא נטען, ובדין, כי הנשק הוחזק כמזכרת או לצרכי ספורט או שעשוע. מתוקף היותו של הנשק נשק התקפי הרי שלא ניתן גם לכלול את החזקתו בקטגוריה של ההגנה העצמית. **לפיכך, אין מנוס מקביעה כי החזקת הנשק נעשתה במסגרת הקטגוריות החמורות יותר אליהן התייחסה הפסיקה.**



ב"כ הנאשמים עמדו על כך שבמהלך הבאת ראיות התביעה העיד מומחה החבלה כי הלבנה המקורית שוקלת כ-540 ג', ולפיכך הלבנה אשר נתפסה אצל הנאשמים חסרה כ-200 ג' של הלבנה המקורית. כן ציין המומחה כי עסקין בחלק של פצצה וכי צריך לייזם אותה בצורה הנכונה, קרי, ללא פעולת ייזום לא יתפוצץ החלק מעצמו. ואולם לצד זאת דימה המומחה את הסיטואציה לאקדח עם מחסנית כאשר לא נלחץ הדק האקדח, והעיד כי **עסקין בחומר הנפץ העיקרי במטעני החבלה המתפוצצים ברחובות וכי די בגרמים בודדים על מנת להמית. כן העיד כי חומר זה מתפוצץ במהירויות גדולות מאוד וקטלני בכל מידה.**

עסקין בלבנת חבלה אשר כאמור, השימוש בה אינו יכול לשמש לצרכי הגנה, והיא אינה נשק המאפשר פגיעה ספציפית, ולפיכך כתוצאה מהשימוש בה עלול להיגרם הרג ללא הבחנה.

אין בידי לקבל את טענת הנאשמים כי נאשם 1 מצא את הלבנה ברחוב והביאה לבית הנאשם 2 מתוך טיפשות, ומתוך אותה סיבה הסכים נאשם 2 להחזקת הלבנה בביתו. יצוין בהקשר זה כי הטענה בדבר המציאה אינה מוסכמת על הצדדים, וכי בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על הנסיבות הכרוכות בביצוע העבירה להיות מוכחות. לפיכך, אין די בטענת הדברים על ידי הנאשמים בפני שירות המבחן, או על ידי באות כוחם במהלך הטעונים לעונש. נסיון החיים והשכל הישר מלמדים כי כאשר אזרחים תמימים נתקלים בלבנת חבלה ברחוב הם אינם מעזים להתקרב אליה. ההיפך הוא הנכון - הם חוששים שמא עסקין במטען העלול להתפוצץ, ומזעיקים את כוחות הבטחון. חזקה כי אזרחים תמימים אינם יודעים להבחין ולהבין מהתבוננות בשקית בה היתה הלבנה האם היא מוצמדת לנפץ, האם היא מיוזמת, ובשל כך הם אינם יודעים שהלבנה כפי שנתפסה אינה מסוגלת להתפוצץ. לפיכך, ומבלי שנדרשתי להכריע בענין במסגרת הכרעת דין, הרי שטענות הנאשמים באשר להחזקת הלבנה אינן מתיישבות עם פעולות האדם הסביר, המבחין בלבנת חבלה ומתרחק מהמקום. האדם הסביר אינו נוטל לבנת חבלה ומחביאה בבית אחר. מן ההכרח כי האדם הסביר יחשוש מפני מגע בלבנה, לא כל שכן נשיאתה והחבאתה בבית מגורים. יצוין בהקשר זה כי אף שירות המבחן התרשם כי לא הובהרה עד תם סיבת החזקת הלבנה על ידי הנאשמים. בכך יש כדי להגביר את המסוכנות הנובעת מההחזקה.

בחינת מדיניות הענישה מלמדת כי בשנים עברו הקלו בתי המשפט במעט עם מחזיקי מטעני חבלה, אולם בשנים האחרונות, ונוכח התרבות פיצוצי מטעני החבלה על ידי ארגוני הפשיעה וגורמים עבריינים, חלה החמרה בענישת מחזיקי המטענים או חלקיהם.

כך, בעפ"ג 22300-11-15 (מחוזי מרכז) בעניין אייל יונגר, נידון ערעורו של מי שהורשע לאחר הבאת הראיות בהחזקת מטען חבלה מאולתר באולם ספורט של בית ספר בפתח תקווה. בית המשפט המחוזי עמד על כך שבאותו מקרה העמיד המערער בסכנת חיים ילדים, עוברי אורח ושוטרים, כאשר החזיק מטען חבלה ושלט רחוק אשר בכוחו להפעיל את המטען. נקבע כי זמינותם של מטעני החבלה והסיכון הרב הנשקף מהם, מחייבים הטלת ענישה מחמירה. באותו מקרה יוחסה מטבע הדברים חומרה יתרה לכך שהמטען נמצא באולם ספורט המשמש את ילדי בית הספר. לפיכך, ומתוך התחשבות בנסיבות המקרה, באי נטילת האחריות על ידי המערער ובעבר פלילי אף כי אינו מכביד, נקבע כי מתחם העונש ההולם הינו שנתיים ועד 5 שנות מאסר, ואושר העונש לו נידון המערער - 4 שנות מאסר. **בית המשפט עמד על הגישה המחמירה בה נוקטים בתי המשפט כלפי מי שמחזיק נשק וחומרי חבלה, וקבע כי הגם שאין לעונש שהוטל על המערער תקדים בפסיקה, הרי שצורכי הזמן והמקום מצדיקים החמרה בענישה.**

מובן כי אין להשוות בין העונש שהוטל באותו ענין לבין העונש לו ראויים הנאשמים שבפניי, באשר אלו נטלו אחריות על מעשיהם, החזיקו חלק ממטען בלבד, ובאדנית בתוך בית ולא בבית ספר. עם זאת, יש בעונש זה כדי ללמד על מדיניות



הענישה המחמירה עם אלו אשר מחזיקים גם בלבנת חבלה אשר אינה מטען מושלם, ועל הסיכון הכרוך בכך לציבור.

לצד זאת, איני מוצאת כי יש מקום להחמיר עם הנאשמים שבפני מעבר לענישה הנוהגת, כפי שהשתמע מעתירת המאשימה.

מדיניות הענישה במקרים דומים:

1. **בע"פ 1462/12 בעניין שוקרון**, נדון ערעורו של מי שהורשע על פי הודאתו בנשיאת רימון הלם ובהחזקת סכין. עסקינן באדם נורמטיבי ללא הרשעות קודמות ואשר שירות המבחן המליץ להטיל עליו של"צ ולהימנע מהרשעתו. הנאשם נדון ל-5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, תוך שבית המשפט עמד על כך שרימון ההלם אינו קטלני. בית המשפט העליון דחה את הערעור וזאת בין היתר מאחר שהנאשם לא הצליח ליתן הסבר מספק למעשיו.
2. **בת"פ (מחוזי ב"ש) 56232-12-14 בעניין מחלוף ואחרים**, נידון עניינם של מספר נאשמים. נאשם 1 החזיק ברכבו 4 חלקי לבנות חבלה במשקל כולל של כ-1 קילוגרם, אמצעי ייזום הכוללים נפץ ואמצעים נוספים להפעלת המטען, והחביאם במקום מסתור. נאשם נוסף הורשע בניסיון להחזיק בנשק ובניסיון להובילו. הנאשמים נטלו אחריות על מעשיהם, ובית המשפט עמד על כך שפיצוץ מטען חבלה עלול לגרום לפגיעות קשות בגוף והוא משפיע לרעה על תחושת הביטחון של הציבור, ומשדר כאילו הפכו הרחובות להפקר. עוד ציין בית המשפט, כי בשנים האחרונות הפך השימוש העברייני במטעני חבלה נפוץ וגרם לפגיעות גם באזרחים תמימים. נאשם 1 הורשע בעברו בקשירת קשר לפוצץ מטען חבלה, ובנסיבות אלה קבע בית משפט כי העונש לו עתרה המאשימה הינו קל מאוד והטיל עליו 3 שנות מאסר, כעתירת המאשימה. על נאשם 3 הוטלו 12 חודשי מאסר כעתירת המאשימה.
3. **בעפ"ג (מחוזי מרכז) 27108-01-16 בעניין נוסיראת**, נדון ערעור המדינה על גזר דינו של מי שהודה בהחזקת נשק מאולתר הדומה לקרל גוסטב וכן מחסנית ו-9 כדורים, ונדון ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, עברו נקי ולזכותו עמד תסקיר חיובי. בית המשפט המחוזי קבע כי העונש שהוטל על הנאשם סוטה ממדיניות הענישה ומתעלם מהצורך להרתיע מהחזקת נשק אשר השימוש בו עלול לפגוע באחרים, ומהצורך לשרש את החזקת הנשק אשר הפכה לתופעה נפוצה. בנסיבות אלו, ומתוך התחשבות בכך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, הוטלו על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל.
4. **בע"פ (מחוזי חיפה) 4318-10-11 בעניין רפאילוב**, נידון ערעור המדינה עלקולת עונשו של מי שהחזיק 4 לבנות חבלה במשקל 250 ג' כל אחת, רימון יד ורימון עשן והורשע על פי הודאתו. באותו עניין נטען כי הנשק הוחזק בביתו של המשיב 5 שעות בלבד, ומדובר היה במשיב ללא הרשעות קודמות, אשר נפצע פעמיים בעת שירותו הצבאי. בית המשפט המחוזי קבע כי לעתים החזקה בנשק אינה נעשית על ידי מחזיק בעל דפוסי התנהגות עבריינים מובהקים וכי לעתים המחזיקים בנשק הינם צעירים בוגרי יחידות קרביות. בנסיבות אלו נידון המשיב ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בלבד.



5. **בע"פ"ג (מחוזי מרכז) 50329-10-15 בעניין ענזי**, נידון ערעור המדינה על גזר דינו של מי שהורשע על פי הודאתו בהחזקת אקדח גנוב דרך במחסנית, כאשר לצידו מחסנית נוספת ובה 12 כדורים. גם באותו עניין נדון המשיב ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. מדובר היה בבגיר צעיר, נעדר עבר פלילי ובמי שבעניינו הוגש תסקיר חיובי. בית המשפט החמיר בעונשו של המשיב ודן אותו ל-10 חודשי מאסר בפועל מבלי למצות איתו את הדין, תוך שהדגיש את הצורך להרתיע את מי שמחזיק בנשק אף אם מדובר במי שהחזיק באותן נסיבות את הנשק עבור אחר. נקבע כי כאשר אדם מחזיק בנשק עבור אחר, יש בכך כדי להקל על אחרים בהחזקת הנשק, מתוך מחשבה כי בחיפוש אצלם לא ימצא הנשק.

6. **בע"פ 5713/10 בעניין אקרמן**, נדון עניינו של מי שהורשע על פי הודאתו בהחזקת לבנת חבלה, נפץ ואצבע חבלה. המערער נידון ל-9 חודשי מאסר, לאחר קבלת תסקיר חיובי. בית המשפט עמד על נסיבות ההחזקה ובהן העובדה כי מי שהביא את הנשק לדירה היה שותפו של הנאשם לדירה אשר הינו קצין צה"ל. בית המשפט העליון הקל בעונשו של המערער והעמידו על 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות נוכח עברו הנורמטיבי של המערער, תרומתו למדינה ונטילת האחריות המלאה למעשיו.

7. **בת"פ (מחוזי מרכז) 65-12-09 בעניין בשרן**, נדון עניינו של מי שעמד לדין יחד עם **אקרמן** אשר עניינו פורט לעיל. בשרן הוא שקיבל לידיו את לבנת החבלה והמערכת מידי של אקרמן. הוגש בעניינו תסקיר חיובי אשר המליץ להסתפק בתקופת מעצרו ולהטיל עליו צו מבחן. בית המשפט קבע כי עבירות הנשק הן רעה חולה בחברתנו וכי חלה עליה מדאיגה בביצוע. נקבע כי במקרים אלו על העונש הראוי לשמש כהרתעה גם כלפי אחרים, אף אם הם אנשים נורמטיביים אשר אינם מקיימים אורח חיים עברייני, ובנסיבות אלו הוטלו על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל.

יצוין כי פסיקה נוספת אותה הציגה ההגנה, ואשר במסגרתה הקלו בתי המשפט עם נאשמים שונים אשר הורשעו בהחזקת נשק, אינה רלוונטית למקרה שבפניי. ככלל, באותם מקרים הורשעו הנאשמים בהחזקת אקדח, ובית המשפט עמד על ההבחנה בין מקרה בו אדם מחזיק נשק למטרת התגוננות בנסיבות המקהות את חומרת ההחזקה, כגון כאשר התקבל מידע על כוונת משפחה יריבה לפגוע בנאשמים, או מקרה בו נמצא הנאשם בלתי כשיר לעבודות שירות בשל סכנה הנשקפת לו מאחרים. כך גם אין להשוות את ענינם של הנאשמים שבפניי לענינם של מי שהורשעו בהחזקת נשק אותו לקחו מהצבא והשאירו בידיהם כזיכרון משירותם הצבאי (ר' **ת"פ (מחוזי מרכז) 33444-05-12 בעניין שרעבי**, **ת"פ (מחוזי חיפה) 51207-09-12 בעניין דכור**, **ת"פ (מחוזי מרכז) 11059-05-12 בעניין אבו מוסא ות"פ (מחוזי חיפה) 400/00 בעניין פרימו**).

נוכח דברים אלו, הפגיעה בערכים המוגנים ובראשם שלום הציבור ובטחונו, נסיבות המעשה ומדיניות הענישה, הרי שמתחם העונש ההולם את מעשי הנאשמים הינו 8-24 חודשי מאסר בפועל.

אשר לקביעת העונש בתוך המתחם, יובהר תחילה כי הצדדים לא עתרו לאבחן בין הנאשמים. אמנם באות כח הנאשמים עתרו להטלת עונשים שונים עליהם, כל אחת על פי טעוניה, ואולם הטענות לא התבססו על אבחנה במידת אשם של הנאשמים. יוזכר כי נאשם 1 הוא אמנם שהביא את הלבנה אל בית נאשם 2, אולם נאשם 2 הסכים להחביאה בביתו, ובמכלול הנסיבות איני מוצאת לגזור עונשים שונים על הנאשמים.



בעניינם של הנאשמים התקבלו תסקירי שירות המבחן. תסקירו של נאשם 1 מלמד כי עסקין בנאשם כבן 30, נשוי ואב לילד העובד בתקופה האחרונה כטכנאי מכונות.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לספק הסבר מניח את הדעת באשר למעורבותו בעבירה, ומתקשה לפיכך לקבל אחריות מלאה על ביצועה.

עוד התרשם שירות המבחן, כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי אשר ניהל אורח חיים תקין ויציב ללא מעורבות בפלילים טרם האירוע נשוא כתב האישום. מעצרו של הנאשם נחוזה כמשבר רגשי וכלכלי, ובהתחשב במכלול השיקולים נקבע כי קיים סיכון נמוך להישנות מעורבות בעבירה מתחום האלימות וכי באם תתרחש עבירה כזו, הרי שתוצאותיה צפויות להיות ברמה נמוכה.

נוכח ההתרשמות כי להליך המשפטי משמעות מרתיעה, וחשש אותו הביע הנאשם כי עונש מאסר, אף בעבודות שירות, יפגע במאמציו לשקם את כלכלת משפחתו, המליץ שירות המבחן על הטלת של"צ בהיקף נרחב, כעונש המשלב שיקום והרתעה.

התסקיר שהוגש בעניינו של נאשם 2, מלמד כי הנאשם כבן 43, נשוי ואב, אשר עבד טרם מעצרו כטכנאי שיניים והיה בעל מעבדת שיניים.

אף לחובתו של נאשם זה אין הרשעות קודמות. **הנאשם טען כי לא ידע על קיומה של לבנת החבלה בביתו, ושירות המבחן התרשם כי הוא משליך את אחריותו למעשים על נאשם 1, ומתקשה להסביר את מעורבותו וקשריו.**

ניכרו בנאשם תחושות בושה ואשמה לצד הכרה בחומרת המעשה, מודעות להשלכותיו ולסיכון אשר היה עלול להיגרם לציבור.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטה להסתיר ולטשטש קשרים בעייתיים המסכנים אותו, ואולם התרשם כי בסופו של יום מהווה ההליך המשפטי גורם מרתיע ומפחית סיכון, זאת בהתחשב בין היתר בניהול אורח החיים היציב עד ביצוע העבירה הנידונה, וחווית המעצר כמשבר רגשי וכלכלי. לפיכך העריך שירות המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות שולית עבריינית בעתיד הינו נמוך וכי העבירה מהווה חריגה משמעותית מאורחות חייו של הנאשם. בשל כך, גם על נאשם זה הומלץ להטיל של"צ.

לזכות הנאשמים עומדת העובדה כי הודו ולקחו אחריות על מעשיהם, אף אם בעיצומה של פרשת ההגנה. עם זאת, תסקירי שירות המבחן מלמדים כי האחריות אותה נטלו הנאשמים אינה מלאה, ונאשם 2 אף טען כאמור בפני שירות המבחן כי לא ידע על הסתרת הלבנה בביתו. בכך יש כדי להעיב על האפשרות לקבוע כי לא נשקף סיכון עתידי מהנאשמים, חרף המלצות שירות המבחן בעניינם.

בסופו של יום ניצבים בפני נאשמים אשר החזיקו נשק שעל פי טיבו הוא נשק התקפי, נשק שפגיעתו אינה ספציפית, והמסוכנות הנשקפת ממנו הינה רבה. נקבע כי פוטנציאל הסיכון הנובע מהחזקת לבנות חבלה הינו עצום, וכי במקרים לא מעטים אף התממש פוטנציאל זה. לפיכך, וחרף המלצות שירות המבחן, נמצא כי אין בנסיבותיהם האישיות של הנאשמים ובהעדר תיקים פליליים קודמים או מאוחרים לעבירה בגינה הם נותנים את הדין, כדי להאפיל על המסוכנות הנשקפת ממעשיהם, ועל האינטרס הציבורי בדבר הרתעת הרבים. אף בהתחשב בכך שכאמור נסיבות ההחזקה לא



הובהרו עד תומן, הרי שלא ניתן להקל עם הנאשמים כפי שהתבקש. עם זאת, נוכח קבלת האחריות, היעדר הרשעות קודמות או מאוחרות, והמלצות שירות המבחן, תהא ענישתם קרובה לרף התחתון של המתחם אותו קבעתי.

אשר על כן אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

1. 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרם.
 2. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעברו עבירה הקשורה בנשק.
 3. קנס בגובה 5,000 שח או 50 ימי מאסר תמורתו.
- הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מ-1 ביולי ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, יעמוד הקנס כולו לפרעון מיידי.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ' סיוון תשע"ו, 26 יוני 2016, בנוכחות הצדדים.